

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/131/2023
Identifikačné číslo spisu:	8720201248
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Zlocha
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8720201248.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne: P. X., nar. R., bytom S., zast. Beňo & partners advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Nám. sv. Egídia 93, Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanej: POHOTOVOST s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 3.225 eur, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 16Csp/29/2020, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 8. júna 2023 sp. zn. 9CoCsp/22/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 7. júla 2021 č. k. 16Csp/29/2020-70 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu, prvý v poradí“) žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.225 eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Druhou výrokovou vetou žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

1.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu (prvého v poradí) vyplýva, že konal o žalobe žalobkyne, ktorá sa domáhala zaplatenia primeraného finančného zadost'učinenia. Tvrdila a preukazovala, že dňa 28. septembra 2006 uzavrela v postavení spotrebiteľky so žalovanou Zmluvu o úvere č. XXXXXXXX, na základe ktorej jej žalovaná poskytla úver vo výške 464,72 eur; celkovú čiastku, ktorú mala splatiť v 12-tich mesačných splátkach bola 908,19 eur. Žalobkyňa svoje práva proti žalovanej musela aj z dôvodu vedených exekučných konaní uplatňovať v súdnom konaní. V konaní vedenom pred Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 18C/79/2015 bola úspešná, okresný súd rozsudkom z 23. októbra 2018 určil, že Zmluva o úvere č. XXXXXXXX je bezúročná a bez poplatkov; na odvolanie žalovanej Krajský súd v

Prešove rozsudkom z 30. apríla 2019 sp. zn. 22Co/35/2019 rozsudok okresného súdu potvrdil. Rovnako sa musela v súdnom konaní domáhať zastavenia exekúcie, vedenej na základe rozhodcovského rozhodnutia na podklade rozhodcovskej doložky. Žalobu oprela o tvrdenie, že škoda jej nielen hrozila, ale reálne aj vznikla; zo strany žalovanej bola nepravdivo informovaná o podmienkach úveru; žalovanej uhradila plnenia, na ktoré zo zákona nemala nárok a bola nútená podstúpiť súdne konania za účelom ochrany svojich práv. Primerané zadost'učinenie uplatnila vo výške 3.225 eur, ktorú považovala za primeranú vzhľadom na diskomfort, ktorý utrpela z dôvodu, že bola nútená sa domáhať ochrany svojich práv na súde v trvaní niekoľkých rokov, aby naďalej neznižovala svoj majetok na úkor žalovanej, ktorá postupovala v rozpore so zákonom.

1.2. Súd prvej inštancie svoj rozsudok (prvý v poradí) založil na aplikácii ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“). Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že boli splnené predpoklady pre priznanie finančného zadost'učinenia žalobkyni. Vychádzal z toho, že žalobkyňa bola proti žalovanej úspešná v súdnom konaní o určenie úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov; jej príjem bol postihovaný v exekučnom konaní, od ktorého žalovaná neupustila ani po rozhodnutí o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V ďalšom súdnom konaní sa žalobkyňa domáhala od žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia, bola úspešná čiastočne. Exekučné konanie vedené proti žalobkyni na okresnom súde pod sp. zn. 19Er/290/2007 bolo zastavené z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom.

1.3. Pri výške primeraného finančného zadost'učinenia okresný súd vychádzal z toho, že táto výška nie je predmetom žiadnej právnej úpravy; v takomto prípade súd vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Mal za to, že to bola žalovaná, ktorá nepostupovala s odbornou starostlivosťou a predostrela žalobkyni formulárovú zmluvu, ktorú vopred sama pripravila; žalovaná je subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania úverov a musela poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov a náležitostí zmluvy, ktoré zákon vyžaduje. Zákonné ustanovenia nedodrжала; ňou pripravená formulárová zmluva neobsahovala všetky vyžadované náležitosti, čo žalobkyňa ako spotrebiteľka ovplyvniť nemohla. Z uvedeného dôvodu okresný súd rozsudkom (prvým v poradí) priznal žalobkyni uplatnený nárok na primerané finančné zadost'učinenie v plnej výške; vychádzal z toho, že zadost'učinenie má plniť funkciu satisfakčnú, aj sankčnú, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania a vo vzťahu k spotrebiteľovi je potrebné ho chápať ako odmenu za to, že sa pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom, čo prinieslo benefit aj ďalším spotrebiteľom v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa obdobného konania voči ďalším spotrebiteľom nedopustí.

1.4. Vo vzťahu k povinnosti zaplatenia súdneho poplatku okresný súd konštatoval oslobodenie žalobkyne ako spotrebiteľky od platenia súdnych poplatkov; pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a žalobkyni v spore úspešnej priznal plnú náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 30. novembra 2021 č. k. 9CoCsp/46/2021-110 (ďalej aj „zrušujúce uznesenie“) konajúc o odvolaní žalovanej rozsudok okresného súdu, prvý v poradí, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2.1. Odvolací súd posudzujúc dôvodnosť podaného odvolania žalovanej konštatoval, že z dokazovania nepochybne vyplynulo, že základ nároku žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia bol daný; argumentácia žalovanej k základu nároku bola bez potrebnej relevancie. Dôvodné boli argumenty spochybňujúce výšku primeraného finančného zadost'učinenia.

2.2. Ak okresný súd konštatoval, že žalobkyňou uplatnená čiastka bola primeraná vzhľadom na to, že o takúto sumu sa žalovaná obohatila, nebolo zistiteľné, ako k takémuto záveru o primeranosti dospel a na základe akých kvalifikačných kritérií. Odvolací súd uviedol, že pri rozhodovaní o výške nároku musí súd uviesť a zohľadniť všetky okolnosti, ktoré ho viedli k záveru o splnení podmienok pre určenie výšky

nároku; povinnosťou súdu bolo zohľadniť výsledky vykonaného dokazovania a všetko, čo v konaní vyšlo najavo, čo k uplatnenému nároku uviedli strany sporu. Z rozsudku súdu prvej inštancie (prvého v poradí) nevyplývalo, že by sa týmito zásadami okresný súd riadil; odvolací súd tak považoval rozsudok okresného súdu (prvý v poradí) za nepreskúmateľný; vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je v rozpore so zásadou spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok okresného súdu (prvý v poradí) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V zmysle záväzného pokynu odvolacieho súdu mal okresný súd opätovne posúdiť všetky skutočnosti, ktoré sú relevantné pre rozhodnutie, vyhodnotiť ich kvantitatívne a kvalitatívne, určiť ich význam pre stanovenie výšky nároku a vyhodnotiť aj námietky žalovanej, či majú nejaký význam vo vzťahu k primeranosti žiadaného finančného zadost'učinenia; okresný súd mal prihliadnuť aj na princíp primeranosti ako všeobecnú právnu zásadu vlastnú európskej právnej kultúre.

3. Okresný súd rozsudkom z 3. novembra 2022 č. k. 16Csp/29/2020-131 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu, druhý v poradí“) žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadost'učinenie v sume 789 eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvá výroková veta); druhou výrovkovou vetou v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne uznesením po právoplatnosti rozsudku (tretia výroková veta).

3.1. Okresný súd aj v súvislosti s právnym záverom odvolacieho súdu považoval právny základ uplatneného nároku žalobkyne za daný; predpokladom pre úspech v konaní o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia bol úspech žalobkyne v konaní o určenie, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie zákonných náležitostí zmluvy o úvere a z dôvodu neplatného dojednania o úrokoch z omeškania vo výške 0,25 % denne. Taktiež žalobkyňa preukázala, že exekučné konanie vedené proti nej bolo zastavené; v exekučnom konaní bola vymožená suma 5.631,74 eur a exekučné konanie bolo vedené na základe rozhodcovského rozsudku. Žalobkyňa proti žalovanej v súdnych konaniach (sp. zn. 13Csp/8/2019 a sp. zn. 18C/79/2015) úspešne uplatnila svoje práva; žalobkyňa bola v uvedených konaniach úspešná práve v dôsledku, že veriteľ (žalovaná) porušil právne predpisy na ochranu spotrebiteľa.

3.2. Pokiaľ ide o výšku primeraného zadost'učinenia, okresný súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré v spore vyšli najavo, aby primerané zadost'učinenie bolo priznané v primeranej čiastke. Vychádzal zo sumy uplatneného nároku (3.225 eur) a zároveň, že podľa Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 464,72 eur, ktorý mala zaplatiť v 12-tich mesačných splátkach o výške splátky 75,68 eur a celková čiastka, ktorú mala zaplatiť, bola 908,19 eur. Do úvahy tiež vzal sumu bezdôvodného obohatenia (vo výške 3.944,34 eur), ktorá bola žalobkyni priznaná v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp/8/2019. Spravodlivou čiastkou zadost'učinenia sa okresnému súdu javila suma vo výške 10 % - 20 % zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia; žalobkyni priznal sumu vo výške 789 eur, čo predstavuje po zaokrúhlení 20 % z priznaného bezdôvodného obohatenia. Žalovaná po dlhšiu dobu, aj prostredníctvom exekučného konania, zasahovala do práv žalobkyne; priznaná suma sa blíži k sume, ktorú mala žalobkyňa podľa zmluvy zaplatiť žalovanej; predstavuje sumu cca 10-tich splátok predmetného úveru.

3.3. Súd prvej inštancie tak mal za to, že priznaná suma primeraného zadost'učinenia je dostatočná a plní satisfakčnú aj odradzujúcu funkciu pre prípad budúceho porušenia práva zo strany žalovanej; suma 789 eur je adekvátna vo vzťahu k porušeným právam spotrebiteľa a napĺňa všetky funkcie primeraného zadost'učinenia v zmysle zákonnej úpravy. V uvedenej časti uplatneného nároku tak žalobe vyhovel a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

3.4. Pri rozhodovaní o trovách konania okresný súd aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že žalobkyňa bola v spore úspešná; výška plnenia, na ktoré bola žalovaná zaviazaná, závisela od úvahy súdu; na základe uvedeného bolo dôvodné žalobkyni priznať plnú náhradu trov konania.

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 8. júna 2023 č. k. 9CoCsp/22/2023-161 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) konajúc o odvolaní žalobkyne prvou výrokovou vetou odvolanie voči výroku I. odmietol. Rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. a III. potvrdil (druhá výroková veta). Treťou výrokovou vetou priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

4.1. Pokiaľ žalobkyňa podala odvolanie vo vzťahu k prvému výroku rozsudku okresného súdu, ktorým jej súd prvej inštancie v časti uplatneného nároku vyhovel (v sume 789 eur), ide o výrok, ktorým nebolo rozhodnuté v jej neprospech, práve naopak, preto odvolací súd odvolanie žalobkyne proti vyhovujúcemu výroku podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

4.2. Reagujúc na odvolacie námietky žalobkyne k zamietavému II. výroku rozsudku okresného súdu vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu a nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd dôvod na zmenu alebo zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie (druhého v poradí) nezistil; rozsudok okresného súdu vo výroku II. a III. potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP. Odvolací súd zdôraznil, že skutočnosť, či bude žalobca s podanou žalobou úspešný, závisí od toho, či sa logická štruktúra príčin a následkov, ktoré pokladá za skutkový dôvod svojho nároku, zhoduje so štruktúrou príčin a následkov, ktoré upravuje zákon a od toho, či tieto skutočnosti preukáže.

4.3. Žalobkyňa však v žalobe odkázala na zákonné ustanovenia bez bližšieho objasnenia výšky žiadaného finančného zadosťučinenia argumentujúc tým, že uplatnený nárok má predstavovať náhradu za diskomfort, ktorým trpela z dôvodu, že bola nútená domáhať sa ochrany svojich práv na súde v trvaní niekoľkých rokov, aby neznižovala svoj majetok na úkor žalovanej, ktorá postupovala v rozpore so zákonom. Zo žalobných tvrdení však nevyplynuli žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku v uplatnenej výške. Podľa odvolacieho súdu kritériom kvantifikácie nároku boli okolnosti, za ktorých k porušeniu (práv) došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa a závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. K týmto okolnostiam porušenia práva žalobkyňa žiadne zásadné skutočnosti neuviedla; z tejto situácie kritériu primeranosti finančného zadosťučinenia a princípu proporcionality nemohla zodpovedať čiastka, ktorú žalobkyňa v spore uplatnila, a ktorú ona považovala za dôvodne žiadanú. Žalobkyňou žiadaná suma finančného zadosťučinenia nebola v konkrétnych skutkových okolnostiach preukázaná a argumentačne podložená. Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

4.4. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd priznal v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešnej žalovanej.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) CSP; navrhla, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie prípadne, aby zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

5.1. Dovolateľka poukázala na charakter primeraného finančného zadosťučinenia patriaceho spotrebiteľovi proti dodávateľovi; v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. je jeho uplatnenie podmienené iba úspešným uplatnením nároku spotrebiteľa z porušenia práva alebo povinnosti na súde. Primerané finančné zadosťučinenie má plniť funkciu satisfakčnú a funkciu sankčnú. Ich účelom je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a zároveň je potrebné primerané finančné zadosťučinenie chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším subjektom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí. Uvedené dovolateľka vyvodila z ustálenej judikatúry všeobecných súdov, poukázala na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 30. januára 2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017, uznesenia najvyššieho súdu zo 14. mája 2008 sp. zn. 6Obo/302/2006 a rozsudku najvyššieho súdu z 30. novembra 2022 sp.

zn. 4Cdo/298/2020. Dovolateľka mala za to, že odvolací súd sa pri posúdení otázky výšky primeraného finančného zadostučinenia odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorú videla vo vyššie citovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

5.2. Dovolateľka sa predovšetkým nestotožnila so záverom odvolacieho súdu, že zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia žalobkyni vo výške 789 eur má pre žalovanú sankčnú povahu; takto určená výška primeraného finančného zadostučinenia zasiahne majetkovú sféru žalovanej len nepatrne. Cieľom uplatneného nároku je totiž aj odradenie dodávateľa od protiprávneho konania a súčasne preventívne pôsobenie na dodávateľa, aby sa obdobného konania v budúcnosti nedopustil. Pokiaľ uložená sankcia nebude voči dodávateľovi postačujúca, tomuto s a z finančného hľadiska dodržiavať spotrebiteľské predpisy neoplatí a bude pokračovať v protiprávnom konaní.

5.3. V podanom dovolaní dovolateľka vymedzila kritériá, na ktoré mali súdy nižších inštancií prihliadať v prejednávanej veci, a to spôsobenú materiálnu ujmu, trvanie materiálnej ujmy, snahu dodávateľa pristúpiť k dobrovoľnému plneniu svojej povinnosti a upustenie od protiprávneho konania. K spôsobenej materiálnej ujme uviedla, že od nej boli neoprávnene vymáhané sumy v rámci exekučného konania vedeného zo strany žalovanej aj po tom, čo bol exekučný titul, na základe ktorého k vedeniu exekúcie došlo, zrušený. Tieto sumy niekoľko násobne preyšujú sumu priznaného primeraného finančného zadostučinenia. Po úspechu v súdnom konaní (žaloba žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia) bola žalobkyňa nútená domáhať sa právoplatne priznanej sumy pomocou súdneho exekútora, nakoľko k dobrovoľnému plneniu zo strany žalovanej nedošlo. Pokiaľ ide o trvanie materiálnej ujmy žalobkyňa zdôraznila, že svojich práv sa musela domáhať po dobu vyše desiatich rokov; 12 rokov trvala exekúcia zo strany žalovanej, vedená nedôvodne. Žalobkyňa počas trvania nedôvodnej exekúcie žila na úrovni životného minima, čím došlo k negatívnemu ovplyvneniu kvality jej osobného a rodinného života. Žalobkyňa zdôraznila, že žalovaná od nedôvodne vedenej exekúcie neupustila, a to ani po tom, ako táto nedôvodnosť bola preukázaná. Neoprávnené plnenia od žalobkyne žalovaná dobrovoľne nevrátila; svojich nárokov sa musela domáhať súdnou cestou. Žalovaná napokon napriek dvom rozhodnutiam o porušení zákona pri uzatváraní zmlúv od protiprávneho konania neupustila a od žalobkyne vymáhala ďalšie neoprávnené sumy.

5.4. Dovolateľka poukazujúc na iné rozhodnutia všeobecných súdov uzavrela, že žalovaná dlhodobo nerešpektuje práva spotrebiteľov a jej motiváciou je obohatiť sa na úkor ekonomicky a právne slabšieho subjektu, akým spotrebiteľ bezpochyby je. Priznané primerané finančné zadostučinenie súdmi nižších inštancií vo výške 789 eur nepredstavuje pre žalovanú žiadnu sankciu; takáto výška primeraného finančného zadostučinenia nemôže naplniť ani preventívnu funkciu, nakoľko finančnej situácie žalovanej sa dotkne len nepatrne. Navyše, uvedená výška primeraného finančného zadostučinenia nepredstavuje ani dostatočnú kompenzáciu za negatívne následky, ktoré musela žalobkyňa znášať dlhých 12 rokov.

6. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nemožno vyhovieť.

8. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

9. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v

záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Dovolateľka uplatnila dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Právnym posúdením sa pritom rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu.

14. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

17. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, s a vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“). Musí byť splnená požiadavka, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a že išlo o jedinú právnu otázku, výlučne na vyriešení ktorej také rozhodnutie záviselo.

18. Najvyšší súd konštantne judikuje vo svojich rozhodnutiach, že len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi

dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Treba zdôrazniť, že o otázku relevantnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa nejedná pri riešení otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, bremeno procesnej zodpovednosti za výsledok v spore, pretože záver súdu o tom, či strana sporu (ne)uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych skutkových okolnostiach, ktoré súd posudzuje v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov. Dovolací súd totiž nie je v rámci dovolacieho konania oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, keďže je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

19. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine) ako aj procesnoprávna, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

20. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétného stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená.“

21. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu pristúpil dovolací súd k preskúmaniu prípustnosti podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu, vymedzeného dovolateľkou.

22. Dovolateľka tvrdila, že odvolací súd sa pri posúdení otázky výšky primeraného finančného zadostučenia odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; výslovne poukázala na rozhodnutia z 30. januára 2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017, z 20. marca 2008 sp. zn. 6Obo/302/2006 a z 30. novembra 2022 sp. zn. 4Cdo/298/2020. Zdôraznila satisfakčnú a sankčnú funkciu primeraného finančného zadostučenia patriaceho spotrebiteľovi proti dodávateľovi podľa zákona č. 250/2007 Z. z. a tvrdila, že súdy nižších inštancií mali prihliadať na spôsobenú materiálnu ujmu, trvanie materiálnej ujmy, snahu dodávateľa pristúpiť k dobrovoľnému plneniu svojej povinnosti a upustenie dodávateľa od protiprávneho

konania.

22.1. Pokiaľ dovolateľka poukazovala na uznesenie najvyššieho súdu z 20. marca 2008 sp. zn. 6Obo/302/2006, najvyšší súd konal v obchodnej veci ako súd odvolací a nie ako súd dovolací, toto rozhodnutie tak nespĺňa charakter ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Navyše, najvyšší súd v predmetnej veci konal ako súd odvolací v obchodnej veci, predmetom konania bol nárok na primerané zadost'učinenie uplatnené podľa § 53 Obchodného zákonníka a nie nárok na primerané zadost'učinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Napokon, aj z citácie záverov obsiahnutých v odôvodnení predmetného uznesenia vyplýva, že odvolací súd uvažoval o primeranom zadost'učinení, pri posudzovaní ktorého bolo potrebné prihliadať na všetky okolnosti veci, najmä na to, že ide o vyrovnanie ujmy postihnutého, a že ide o určitú sankciu postihujúcu toho, kto závadne konal. Odvolací súd v predmetnej veci poukázal na možné hľadiská pre určenie primeranosti výšky zadost'učinenia, za ktoré považoval napr. intenzitu a dĺžku trvania závadného konania, dosah tohto konania, okruh subjektov, ktorých mohlo konanie žalovaného zasiahnuť; bolo potrebné prihliadnuť na to, aby náhrada predstavovala aj určitú satisfakciu za stav, ktorý musel žalobca konaním žalovaného strpieť. Odvolací súd poznamenal, že sama povaha tejto ujmy priame jej vyčíslenie neumožňuje, preto žalobca nemusí predložiť dôkazy o existencii ujmy, stačí len, ak má súd za preukázané, že táto ujma tu je. Dovolací súd poznamenáva, že v danej veci sa dodávateľ dopustil nekalej praktiky súťažiteľa (vábivej reklamy).

22.2. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v rozsudku z 30. januára 2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 zaoberal právnou otázkou, či možno priznať primerané finančné zadost'učinenie spotrebiteľovi podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. bez toho, aby bola v konaní preukázaná existencia a výška vzniknutej ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Tu dovolací súd uzavrel, že citované ustanovenie (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.) má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania proti spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadost'učinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy, a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadost'učinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadost'učinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadost'učinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadost'učinenia.

22.3. Závery vyplývajúce z rozhodnutia sp. zn. 6Cdo/127/2017 si dovolací súd osvojil aj v rozsudku z 30. novembra 2022 sp. zn. 4Cdo/298/2020, s týmto výkladom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. sa stotožnil a pripomenul, že v konkrétnom prípade bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadost'učinenia, ktorý napokon bude adekvátny skutočnostiam prejednávaneho prípadu a bude sledovať základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Dodal, že zároveň platí, že v danom prípade nemôže ísť o nepreskúmateľnú ľubovôľu a z rozhodnutia musí byť zrejmé, o aké skutkové zistenia sa súd pri

stanovení konkrétného rozsahu finančného zadosťučinenia opierať. Zákonom stanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže totiž znamenať ničím nelimitovanú a vecne nepreskúmateľnú svojvoľu; takáto svojvoľa by bola v rozpore s princípom právneho štátu, keďže vo svojich dôsledkoch by znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu, a teda ústavne neprípustnú mieru právnej neistoty.

22.4. Z rozhodnutia sp. zn. 6Cdo/127/2017 vychádzal najvyšší súd aj v uznesení z 30. júna 2022 sp. zn. 7Cdo/92/2021, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 48/2022 s nasledovnou právnou vetou: Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku stanovuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.

22.5. Najvyšší súd v rozsudku z 24. augusta 2022 sp. zn. 7Cdo/80/2020 (publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 47/2022) považoval za správnu interpretáciu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ako ju vykonal odvolací súd vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii v spore o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia; dovolací súd dodáva, že v uvedenej veci bolo uplatňované finančné zadosťučinenie vo výške 1.089,38 eur s príslušenstvom.

22.6. Obdobné závery, posudzujúc otázku pasívnej vecnej legitimácie v spore o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ustálil najvyšší súd v rozsudku z 15. februára 2024 sp. zn. 2Cdo/1/2022; v prejednávanej veci bol pred súdmi nižších inšancií uplatnený a priznaný nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.488,63 eur.

22.7. Závery vyplývajúce z rozhodnutia sp. zn. 6Cdo/127/2017 si dovolací súd osvojil aj v uznesení z 24. apríla 2023 sp. zn. 1Cdo/173/2022 vo vzťahu k výkladu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.

22.8. V neposlednom rade dovolací súd poukazuje aj na závery vyplývajúce z uznesenia najvyššieho súdu z 14. decembra 2023 sp. zn. 4Cdo/193/2022, v ktorom sa dovolací súd opätovne zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitimácie žalovaného po postúpení pohľadávky zo zmluvy o revolvingovom úvere obsahujúcej neprijateľné zmluvné podmienky; V predmetnom konaní bol pred súdmi nižších inšancií uplatnený nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3.142,90 eur a priznaný vo výške 1.094,60 eur; súdy nižších inšancií považovali za primeranú sumu rovnajúcu sa polovici sumy vymoženej dodávateľom za nezaplatenie istiny poskytnutého úveru.

23. V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol o zrušení rozsudku okresného súdu (prvého v poradí) z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti, nakoľko vo vzťahu k výške finančného zadosťučinenia nebolo zistiteľné, ako okresný súd k záveru o primeranosti uplatneného nároku dospel, a na základe akých kvalifikačných kritérií; odvolací súd považoval právny základ nároku za daný.

23.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu (druhého v poradí) je zrejmé, že pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia zvažoval otázku jeho primeranosti. Pokiaľ ide o kritériá pre stanovenie primeranosti finančného zadosťučinenia vychádzal zo sumy uplatneného nároku, výšky poskytnutého úveru, celkovej čiastky, ktorú mala žalobkyňa ako spotrebiteľka dodávateľovi zaplatiť. Prihliadol na výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovanej vzniklo na úkor žalobkyne, a ktoré bolo žalobkyni priznané v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z uvedených kritérií považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 789 eur ako 20 % z priznaného bezdôvodného obohatenia.

23.2. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inšancie v napadnutom rozhodnutí stotožnil; kritériu primeranosti podľa záverov odvolacieho súdu nemohla podľa princípu proporcionality zodpovedať

čiasťka, ktorú žalobkyňa v spore uplatnila. Odvolací súd ustálil kritériá pre posúdenie výšky finančného zadosťučinenia (pri aplikácii voľnej úvahy súdu), ktorými sú okolnosti, za ktorých k porušeniu práv spotrebiteľa došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa a závažnosť porušenia práv spotrebiteľa; k týmto okolnostiam však žalobkyňa žiadne zásadné skutočnosti neuviedla.

24. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v prejednávanej veci konštatuje, že pojmovým znakom finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. je jeho primeranosť; primerané zadosťučinenie je satisfakčný prostriedok s preventívnou a sankčnou funkciou a okrem satisfakcie má odrádzať dodávateľa od protiprávneho konania. Pokiaľ však ide o výšku nároku na primerané finančné zadosťučinenie, tento podlieha voľnému hodnoteniu a úvahe súdu; z uvedeného je zrejmé, že je povinnosťou spotrebiteľa (v danom prípade žalobkyne) popísať a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na finančné zadosťučinenie v uplatnenej výške.

25. Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku (konanie pred súdom prvej inštancie a pred dovolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú /kompletizujúcu/ jednotu) vychádzal práve z kritéria primeranosti finančného zadosťučinenia, čím sa nijako neodchýlil od záverov vyslovených najvyšším súdom v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 a naňho nadväzujúcich ďalších rozhodnutí najvyššieho súdu (najmä R 48/2022). Výšku priznaného finančného zadosťučinenia posudzovali sudy nižších inštancií prihliadajúc na okolnosti prejednávanej veci (so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu v prejednávanej veci); aplikovali tak vo vzťahu k výške primeraného finančného zadosťučinenia voľnú úvahu. Pri voľnej úvahe súdu musia mať sudy preukázaný dostatok skutočností, určujúcich určité hranice, pri ktorej pri voľných úvahách vychádzajú.

26. V danom prípade sudy nižších inštancií p o posúdení kritéria primeranosti náležite zdôvodnili a posudzovali zistené a preukázané okolnosti prejednávanej veci; rozhodnutia súdov nižších inštancií sú založené na voľnej úvahe; je zrejmé, o aké skutkové zistenia sa pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia opreli; svojvôľu pri aplikácii voľnej úvahy súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil.

27. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP v konaní pred súdmi nižších inštancií nedošlo, preto dovolací súd dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

28. Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd aplikoval § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Podľa princípu úspechu v dovolacom konaní by trovy dovolacieho konania patrili v dovolacom konaní plne úspešnej žalovanej. Žalovaná v dovolacom konaní trovy dovolacieho konania neuplatnila, v dovolacom konaní bola nečinná (k dovolaniu žalobkyne sa nevyjadrila) a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli. Na základe uvedeného v súlade so svojou judikatúrou dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania tak, že žalovanej nárok na ich náhradu nepriznal (R 72/2018).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.